

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **Z. Š.**, nar. X, bytem P. 526/20, O., zastoupeného Z. Š., nar. ..., bytem P. 526/20, O., proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2016, č. j. MPSV-2016/97113-922, **ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Olomouci (dále jen „ÚP“) ze dne 1. 4. 2016, č. j. 200241/16/OL, byl žalobci přiznán dle § 9 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. č. 329/2011 Sb.“), příspěvek na pořízení motorového vozidla ve výši 40.000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí ÚP změnil a příspěvek zvýšil na částku 72.000 Kč s odůvodněním, že ÚP nesprávně posoudil otázku úspor.

Zástupce žalobce v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě namítal, že:

- 1) rozhodnutí žalovaného je příkladem zjevného porušení § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), tj. zásady materiální a pravdy a dostatečné individualizace případu;
- 2) správní orgány nesprávně aplikovaly § 10 odst. 5 z. č. 329/2011 Sb., když odmítly zohlednit náklady spojené s bydlením pod „celkové sociální poměry“. Argumentace změnou právní úpravy není přílehavá, neboť již zrušená vyhláška MPSV č. 182/1991 Sb. pojem sociální poměry nenormovala;
- 3) žalovaný přezkoumatelně neodůvodnil, proč při stanovení výše příspěvku odečetl částku 5.000 Kč v souvislosti s četností dopravy, když je žalobce na dopravě motorovým vozidlem zcela závislý;
- 4) žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 s. ř.) tím, že ačkoli byla majetková situace posuzované rodiny de facto stejná jako v roce 2009, byl žalobci přiznán příspěvek toliko 72.000 Kč, zatímco v roce 2009 ve výši 100.000 Kč;
- 5) rozhodnutí žalovaného je argumentačně slabé a v rozporu s § 68 odst. 3 s. ř. se nevypořádává námitkami, které žalobce v odvolání uplatnil;
- 6) žalovaný uvedl jako jediná rozhodná pro přiznání příspěvku kritéria uvedená v § 10 odst. 5 věta druhá z. č. 329/2011 Sb., jedná se však o kritéria, k nimž má správní orgán toliko přihlídnout, nikoli o jediná relevantní kritéria. Smyslem zákona je poskytnout dávku osobě se zdravotním postižením, rozhodující by tak měl být zejména zdravotní stav posuzovaného.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že:

- Ad 1) a 5) rozhodoval v souladu se zákonem, rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem případu a nijak nevybočuje z rozhodovací praxe u stejných nebo obdobných případů. Správní úvahy uvedené v odůvodnění rozhodnutí jsou přezkoumatelné, závěry opřené o spisovou dokumentaci, přičemž se žalovaný vypořádal i s uplatněnými odvolacími námitkami;
- Ad 2) zohlednění nákladů na bydlení při stanovení výše příspěvku nebylo možné, neboť § 10 odst. 5 z. č. 329/2011 Sb., odkazuje při vymezení pojmu „celkové sociální a majetkové poměry na § 15 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hmotné nouzi“), jenž tento vymezuje jako *„hodnotu movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti“*. Náklady na bydlení nelze od zjištěných příjmů rodiny odečítat, neboť dle § 11 odst. 1 z. č. 329/2011 Sb., se příjmem rozumí příjem podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním minimu“), v jehož § 7 jsou započitatelné příjmy taxativně uvedeny. Skutečnost, zda výše příjmů po odečtení nákladů dosahuje výše částky živobytí se zabývají pouze dávky vyplácené podle zákona o hmotné nouzi. Argumentace změnou právní úpravy je přílehavá, neboť § 35 vyhlášky č. 182/1991 Sb., podle níž bylo v případě žalobce rozhodováno v roce 2009, neodkazovala při vymezení pojmu „celkové sociální poměry“ na výše uvedená ustanovení jiných právních předpisů;

- Ad 3) žalobce se nedopravuje vozidlem denně, tudíž v rámci přihlédnutí k četnosti dopravy ve smyslu § 10 odst. 5 z. č. 329/2011 Sb., mohl správní orgán užít správní uvážení v podobě odečtení určité částky za situace, kdy se žalobce dopravuje toliko čtyřikrát týdně;
- Ad 4) k významnému snížení výše příspěvku došlo z důvodu odečtení části zbytkové hodnoty motorového vozidla, které vlastní zástupce žalobce, neboť lze důvodně předpokládat, že při koupi nového automobilu zástupce žalobce starý automobil prodá a výtěžek z prodeje použije na koupi nového automobilu;
- Ad 6) zdravotní stav je rozhodující pro posouzení otázky existence nároku, nikoli výše nároku.

Při jednání dne 21. 8. 2017 zástupce žalobce namítl, že ani odečtení ceny staršího vozidla nemá oporu v zákoně, obzvlášť za situace, kdy i toto vozidlo bylo zakoupeno s příspěvkem státu.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Žalobní body 1) a 5), směřující proti porušení základních zásad správního řízení a nedostatkům odůvodnění rozhodnutí žalovaného hodnotí soud jako příliš obecné, neboť žalobce neuvádí, která konkrétní odvolací námitka zůstala žalovaným nevypořádána a rovněž nekonkretizuje, jak konkrétně se porušení namítaných zásad správního řízení v projednávané věci projevilo. Omezil-li se tak žalobce toliko na uvedené obecné výtky, mohl krajský soud provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu. Soudu proto nezbyvá než obecně konstatovat, že žalovaný se

námitkami žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4) zřetelně podrobně zabýval a své úvahy srozumitelně vyjádřil, přičemž argumentoval zjištěnými skutečnostmi a prováděl výpočet výše příspěvku, tudíž nelze žalobci přitakat, že by napadené rozhodnutí neodpovídalo konkrétním okolnostem případu. Žalovaný tak zcela dostál nárokům, které na obsah odůvodnění správního rozhodnutí klade § 68 odst. 3 s. ř.

Existence nároku žalobce na příspěvek není mezi účastníky řízení sporná, odlišné stanovisko zaujímají strany toliko ve vztahu k výši příspěvku.

Podle § 9 odst. 2 z. č. 329/2011 Sb. má *nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku poskytovaný na pořízení motorového vozidla nebo speciálního zadržního systému osoba, která má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.*

Podle § 10 odst. 5 věty druhé z. č. 329/2011 Sb., ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, *výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmu osoby a příjmu osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu⁹⁾ a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům¹⁰⁾. Maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla činí 200 000 Kč.*

Krajský soud uvádí, že s ohledem na citované právní normy je zcela lichý žalobní bod 6). Zákon stanovuje horní mez výše příspěvku, která činí 200.000 Kč a vyjmenovává hlediska, která správní orgán při stanovení konkrétní výše příspěvku hodnotí. Výčet hledisek uvedený v § 10 odst. 5 z. č. 329/2011 Sb. je taxativní (úplný), viz shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 Ads 75/2016-19. Pokud by se jednalo o výčet demonstrativní (příkladný), muselo by to z jeho textu jasně vyplývat (docílit toho lze např. uvozením výčtu slovem zejména). Fakt, že zákonodárce zvolil techniku úplného katalogu kritérií, neznamená jen to, že správní orgán musí ke všem z nich přihlédnout (tak tomu ostatně je i v případě výčtu demonstrativního, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002-52, publ. pod č. 773/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 6. 2007, č. j. 4 As 87/2006-81), ale také, že nesmí přidávat kritéria vlastní (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78). Zákon obsahuje příkaz zabývat se právě a pouze těmi z nich, která vyjmenovává. Závažnost zdravotního stavu, které se dovolává zástupce žalobce, mezi zákonná hlediska pro stanovení výše příspěvku nepatří. Míru postižení žadatele totiž správní orgány hodnotí toliko v první fázi, tj. při posuzování, zda osoba vůbec má nárok na příspěvek, a mezi osobami, které ji splňují, dále na základě míry jejich postižení již nerozlišují.

Dále se krajský soud zabýval výkladem pojmu „...k celkovým sociálním a majetkovým poměrům“, k nimž má správní orgán dle § 10 odst. 5 z. č. 329/2011

Sb. při stanovení výše příspěvku přihlédnout, neboť žalobce v žalobě namítal, že žalovaný tento pojem interpretoval nesprávně.

Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že se žalovaný k této otázce vyjádřil v 1. odstavci na str. 4 rozhodnutí, v němž se vypořádával s námitkami zástupce žalobce, že byl tento v legitimním očekávání příspěvku ve výši 100.000 Kč s ohledem na stejnou výši příspěvku v předchozích obdobích, a dále, že nebyly zohledněny náklady rodiny na bydlení, ačkoli tyto při dřívější žádosti o příspěvek dokládali. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že v právní úpravě došlo ke změně, neboť před 1. 1. 2012 byl příspěvek na zakoupení motorového vozidla přiznáván dle vyhlášky č. 182/1991 Sb., zatímco od 1. 1. 2012 dle shora citovaného z. č. 329/2011 Sb., který za jedno z rozhodných kritérií pro stanovení výše příspěvku považuje výši příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných, nikoliv však jejich výdaje. Dále krajský soud zjistil, že na str. 2 napadeného rozhodnutí žalovaný ocitoval relevantní ustanovení právních norem, která následně aplikoval, a to § 9 odst. 2 a 6, § 10 odst. 5 a § 11 z. č. 329/2011 Sb., a dále § 15 odst. 2 zákona o hmotné nouzi.

Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle názoru krajského soudu v této části na samé hranici přezkoumatelnosti, lze je však jako přezkoumatelné hodnotit, neboť základ úvahy, kterou byl žalovaný při vypořádávání námítky zástupce žalobce veden, se z uvedené části odůvodnění podává, přičemž rozsah, v jakém se žalovaný uvedené problematice věnoval byl odpovídající vznesené odvolací námitce.

Žalovanému je tak sice nutné vytknout, že v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, proč k výkladu pojmu „...*k celkovým sociálním a majetkovým poměrům*“ užil právě vymezení tohoto pojmu v § 15 zákona o hmotné nouzi (což žalovaný podrobně zdůvodnil teprve ve vyjádření k žalobě), nicméně postup žalovaného považuje krajský soud za věcně správný.

Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný na zjištěný skutkový stav aplikoval správnou právní normu, tj. z. č. 329/2011 Sb. Postup pro stanovení výše příspěvku na motorové vozidlo podle dřívější právní úpravy, tj. vyhl. č. 182/1991 Sb., a z. č. 329/2011 Sb. je pak sice obdobný, není však zcela totožný.

Podle § 35 odst. 3 vyhlášky MPSV č. 182/1991 Sb. kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2011, výše příspěvku na zakoupení motorového vozidla činí nejvýše 100 000 Kč, výše příspěvku na celkovou opravu motorového vozidla činí nejvýše 60 000 Kč. Výše příspěvku se určí zejména s ohledem na majetkové poměry žadatele a osob považovaných podle zákona o důchodovém pojištění za osoby blízké,²³⁾ které s ním žijí v domácnosti.

Z citovaného textu vyplývá, že kritéria pro stanovení výše příspěvku byla stanovena velmi vágně, přičemž stanoveno bylo, a to demonstrativně, pouze jediné kritérium, a to majetkové poměry žadatele a spoluposuzovaných osob, přičemž

pojem „majetkové poměry“ nebyl blíže vymezen přímo ani odkazem na obsah jiné právní normy.

Naproti tomu je právní úprava účinná od 1. 1. 2012, obsažená v z. č. 329/2011 Sb., výrazně podrobnější, přičemž stanoví celkem 3 kritéria, a to taxativně (viz výše). Ze shora citovaného § 10 odst. 5 z. č. 329/2011 Sb. dále vyplývá, že za slovem „poměrům“ je uveden odkaz na poznámku pod čarou č. 10, jejíž text zní: § 15 zákona č. 111/2006 Sb. Krajský soud si je vědom skutečnosti, že poznámka pod čarou není závaznou součástí zákona, jak ostatně konstatoval Ústavní soud ČR např. v nálezech ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99 nebo ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 515/01, ten však současně uvedl, že poznámky pod čarou jsou určitou legislativní pomůckou, sloužící ke zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpisu. Obsahuje-li tedy z. č. 329/2011 Sb. k předmětnému ustanovení § 10 odst. 5 poznámku pod čarou č. 10, odkazující stran výkladu pojmu „celkové sociální a majetkové poměry“ na ustanovení jiného právního předpisu (§ 15 zákona o hmotné nouzi), nelze než dospět k závěru, že je třeba takovou poznámku jakožto vodítka k výkladu uvedeného sousloví užít.

Podle § 15 odst. 1 zákona o hmotné nouzi se pro účely tohoto zákona celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké. Podle odst. 2 téhož ustanovení se pro účely tohoto zákona celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny²³⁾, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu²³⁾ zjišťována.

Z citované právní úpravy krajský soud dovozuje, že žalovaný nepochybil, pokud zjišťoval sociální a majetkové poměry žalobce právě s odkazem na § 15 zákona o hmotné nouzi, z jehož textu vskutku nevyplyvá oprávnění správního orgánu přihlídnout k tomu, jaké má rodina žalobce měsíční výdaje, zejména pak náklady na bydlení. Kromě gramatického výkladu vede ke stejnému závěru také výklad systematický, neboť považuje-li zákon o hmotné nouzi náklady na bydlení za relevantní, činí tak v jiných ustanoveních výslovně (srov. např. úpravu příplatku na živobytí obsaženou v § 9 odst. 2 zákona o hmotné nouzi: „*Příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení*“). Žalobní bod 2) je tudíž nedůvodný.

Stejně tak je mylný žalobní bod 4), jímž se žalobce dovolával legitimního očekávání, že mu bude příspěvek poskytnut ve stejné výši, jako již podvakrát předtím, tj. ve výši 100.000 Kč, neboť právní úprava dostala výrazné změny, popsané výše, a to nejen co do horní hranice výše příspěvku, ale zejména právě co do kritérií, která musí být obligatorně správním orgánem posouzena.

Ve vztahu k námitce vznesené zástupcem žalobce při jednání, krajský soud uvádí, že pokud jde o movitý majetek, konkrétně o předchozí automobil, na něhož byl žalobci rovněž poskytnut příspěvek na pořízení motorového vozidla, souhlasí s žalovaným, že po žalobci lze spravedlivě požadovat, aby k zaplacení ceny nově pořizovaného motorového vozidla využil prostředky získané prodejem předchozího vozidla, neboť toto lze považovat za movitý majetek, na nějž pamatuje citovaný § 15 odst. 2 zákona o hmotné nouzi. Výši finanční částky, kterou žalobce obdrží (popř. by obdržel, rozhodne-li se si starší vozidlo ponechat), je proto dle § 10 odst. 5 z. č. 329/2011 Sb. nutné při stanovení výše příspěvku na pořízení nového vozidla zohlednit, což žalovaný učinil.

Konečně krajský soud hodnotí jako nedůvodnou i žalobní námitku, kterou žalobce vytýkal žalovanému neseznatelnost důvodu, pro nějž žalovaný zohlednil četnosti dopravování ve výši příspěvku právě částkou 5.000 Kč. Krajský soud uvádí, že zákonodárce evidentně vycházel z toho, že jsou to správní orgány, kdo disponuje nejlepšími předpoklady k určení konkrétní výše příspěvku, proto jim v této otázce ponechal prostor pro správní uvážení. Z této skutečnosti je pak třeba vycházet při určení rozsahu přezkumu rozhodnutí o výši příspěvku. Správní soudy nejsou povolány k tomu, aby související úvahy správních orgánů nahrazovaly či doplňovaly, jejich role spočívá výlučně v hodnocení toho, zda nedošlo k překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití (viz § 78 odst. 1, věta druhá s. ř. s.; k problematice přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení dále viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012-40, publ. pod č. 2736/2013 Sb. NSS). V posuzované věci je úvaha žalovaného z odůvodnění napadeného rozhodnutí (odst. 2 str. 3) zřejmá, kdy žalovaný hodnotil četnost dopravy jako téměř každodenní (čtyřikrát týdně do denního stacionáře, na nákupy, úřady, výlety, 3x měsíčně k lékaři a 4x ročně na rehabilitační pobyty), pročež hodnotil vliv kritéria četnosti dopravy na výši příspěvku snížením maximální možné výše příspěvku o toliko 5.000 Kč.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní body nejsou opodstatněné, a žalobu proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu spisu v řízení před soudem žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Pro úplnost krajský soud závěrem zdůrazňuje, že požadavek, aby stát zdravotně postiženým osobám financoval veškeré pomůcky, které potřebují, je minimálně z ekonomických důvodů nepředstavitelný. Také proto zákon stanovuje výše popsany mechanismus rozhodování o příspěvku, jenž je odrazem toho, že ne každá osoba má na příspěvek na pořízení motorového vozidla nárok (§ 9 odst. 2 váže nárok na příspěvek na určitou míru postižení) a ne každé osobě, která tento nárok má, může být poskytnut příspěvek v plné výši (citovaný § 10 odst. 5).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 21. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
V. K.

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně